

THUNG LŨNG KHÔNG TÊN

Tiểu thuyết

(Nhà xuất bản Tổng hợp Sông Bé, 1989)

(Kỳ 11)

Trong chiếc lều ở ven bờ suối, Lai “đầu nậu” đang nửa nằm nửa ngồi nghe nhạc vàng thì bỗng có một người đứng chắn ngay ở trước cửa. Nghĩ đó là Tạ, hắn nói giọng uể oải:

-Vô đi mậy!

Người đang đứng trước cửa lều bước nhanh vào trong. Bỗng nhiên, Lai nhận thấy một lưỡi dao đã kề ngay vào cổ hắn. Tiếp đó là giọng nói hằn học của Khải vang lên:

-Nằm im!

Vẫn ở nguyên trong tư thế cũ, Lai hé mắt nhìn lên khuôn mặt xa lạ đang cúi xuống. Bất thần, hắn tung người dậy một cách lanh lẹ và đá văng lưỡi dao trên tay Khải. Tiếp đó là một cú đánh trúng vào ngực làm cho Khải bật ra khỏi lều, lăn tới sát bờ suối. Từ trong lều, Lai nhảy vọt ra. Phi nhảy tới tiếp cận đối thủ. Hai đứa bắt đầu quần nhau ở ngay bên cạnh dòng suối.

Mặc dù có hình dáng to béo, nhưng Lai tỏ ra là một tay cực kỳ nhanh nhẹn. Hắn sấn vào Phi với hai tay không và liên tiếp tung ra những đường quyền nhà nghề làm cho Phi phải liên tục thoái lui. Nhưng Phi cũng không phải tay vừa. Hắn đã lựa thế và tung một cú đá trúng vào ngực làm cho Lai phải chững lại vì đau. Nhân cơ hội đó, Phi nhảy vọt tới giáng thêm hai đòn nữa khiến Lai loạng choạng lùi lại...

Chính giữa lúc đó, từ những bụi cây xung quanh, có những tiếng gào thét man rợ vang lên và bốn đứa trong nhóm do Tạ "đao phủ" dẫn đầu lao tới, nhảy bổ vào cuộc. Từ dưới mép nước, Khải cũng chồm dậy...

Cuộc hỗn chiến bắt đầu một cách dữ dội ở ngay bên cạnh dòng suối. Tạ chọn đối thủ cho mình là Phi, Sơn đối diện với Đức, còn tên Duy thì nhảy

bỏ vào Thọ trong khi Khải nhảy tới trước mặt tên Quých. Riêng Lai, hấn lùi lại, nhảy vào trong lều nhặt lên một con dao nhỏ rồi quay ra. Trong khi đó, cuộc đấu tay đôi giữa các cặp đang diễn ra quyết liệt.

Trong khi Tạ và Phi tỏ ra ngang sức ngang tài thì Sơn lại dễ dàng dồn được Đức ra tận mép nước. Chỉ bằng hai cú đá liên nhau, anh đã khiến cho tên Đức ngã lộn đầu xuống suối. Ngay lập tức, Lai xông tới với con dao trên tay và vờn nhau với Sơn. Tình thế không cân đối như vậy cũng diễn ra ở hai cặp kia: Khải tỏ ra hơn hẳn đối thủ của mình. Hấn liên tiếp làm cho tên Quých bị dính đòn những ngược lại, Thọ lại bị tên Duy đánh cho tới tấp mặt mũi. Môi của Thọ bị rách toạc và một bên mí mắt tím bầm do những cú đánh của hấn.

Tình trạng đó tiếp diễn cho đến khi cán cân lực lượng bỗng bị thay đổi hấn. Bằng một cú đá quyết định, Duy đã đánh gục Thọ. Ngay sau đó, hấn quay sang trợ chiến với Lai để từng bước dồn Sơn xuống bờ suối. Còn tên Đức sau khi đã bò từ dưới suối lên cũng lao vào trợ chiến cho Tạ đang đối mặt với Phi...

Biết rằng không thể trụ được lâu hơn nữa, Phi bỗng hét lên một tiếng khàn khàn và làm như thể định nhảy bỏ vào Tạ và Đức những ngay sau đó, hấn vụt quay người, bỏ chạy vào trong những bụi cây. Gần như đồng thời cùng một lúc, Sơn và Khải cũng chạy theo hấn. Riêng Thọ thì chậm chạp hơn. Khi anh ta vừa nhảy được từ dưới suối lên, Duy đã nhảy vọt tới giáng cả hai gót chân vào ngực làm Thọ ngã bấn trở lại xuống suối. Thọ quay người bỏ chạy sang bờ suối bên kia. Nhưng Lai đã hét lên một tiếng khô khốc rồi vùng mạnh cánh tay cầm dao. Không thấy dao bay đi nhưng ở bên kia, Thọ đang chạy bỗng khựng lại với lưỡi dao cắm vào bả vai. Thọ lão đảo bước thêm mấy bước rồi nhào vào sau một bụi cây rậm rạp. Tạ định nhảy xuống suối để đuổi theo nhưng Lai đã ngăn lại. Hấn nói:

- Khởi... Chỉ cần cảnh cáo như vậy là đủ rồi!

Trong suốt thời gian xảy ra cuộc huyết chiến ấy, những người đang đãi vàng ở dưới lòng con suối đã ném tất cả dụng cụ để nhảy lên bờ vì sợ dính

đòn oan. Bây giờ, họ mới từ những bụi cây rón rén đi ra. Lai nhìn lướt qua những khuôn mặt vẫn còn ngơ ngác của đám người ấy, dần giọng:

-Đó là cái giá cho những đứa nào định chống lại tội tao. Tội mày coi đó làm gương ghen!

Những người xung quanh im lặng. Trong thoáng đó, thung lũng bỗng như lắng lại. Phút im lặng ấy bị phá vỡ khi Lai bỗng quát lên bằng cái giọng hung dữ:

-Nhìn cái đ. già! Làm việc đi chó?

Tiếng quát làm cho đám người giật mình. Họ vội vã lội xuống dòng suối đục ngầu để tiếp tục công việc một cách cẩn mẫn như những nô lệ. Lai đưa mắt nhìn lướt qua. Sau đó, hắn quay lại nói với bốn tên đàn em đang đứng xung quanh:

-Vô lều đi, tội bây. Làm một chầu cho lại sức.

4

Ở một quãng rừng cách xa thung lũng Khi.

Son, Phi và Khải rẽ lá bước ra. Họ nặng nề ngồi xuống gốc của một cây cẩm lai cổ thụ với những cái rễ xù xì nổi cộm trên mặt đất. Cả ba đều có vẻ mệt. Trên má Phi thấy rõ một vết tím bầm và trên mặt Son vẫn còn vết rách đang rỉ máu. Riêng Khải thì bị toạc cả áo, để lộ bộ ngực đen nhem đầy bụi đất...

Vừa ngồi xuống, Son đã hỏi ngay:

-Còn thằng Thọ?...

Phi nói:

-Lúc chạy, tao ngoảnh lại thấy nó bị trúng dao ở bên kia suối, không biết bây giờ ra sao?

Son đứng lên, ngó quanh ở những bụi cây xung quanh và gọi khẽ:

-Thọ ơi, Thọ!...

Phi giơ tay ngăn lại:

-Mày muốn gọi tụi nó tới hay sao?

Sơn thở dài:

-Hai người cứ ngồi đây, để tôi đi tìm thử...

Khải phẩy tay:

-Mặc nó. Chắc là nó cũng đang quanh quẩn đâu đây. Tự nó sẽ tìm được đường về thôi!

Sơn trừng mắt nhìn Khải:

-Anh em cùng đi với nhau. Định bỏ mặc nó sao?

Nói xong, anh đi khuất luôn vào giữa những bụi cây. Còn lại Khải và Phi ngồi lại. Đưa tay lau mồ hôi trên khuôn mặt nhem nhuốc, Khải nói:

-Giờ tính sao đây, anh Phi?

-Được, để chờ tụi nó về rồi bàn.

Sơn nhẹ nhàng rẽ lá, đi từng bước trong rừng một cách thận trọng. Thỉnh thoảng, anh dừng lại gọi khe khẽ nhưng vẫn không nghe thấy tiếng Thọ trả lời. Cuối cùng, anh quyết định quay trở lại thung lũng Khi.

Đã nghe thấy những tiếng người lao xao. Sơn nép vào những bụi cây, lần xuống suối. Từ nơi ẩn nấp, anh nhìn thẳng xuống nơi những người đãi vàng đang lom khom. Cạnh đó là chiếc lều của Lai. Ở đó, cả năm đứa đang ngồi ngay trước cửa lều để uống rượu. Có thể nghe thấy tiếng cười của chúng. Nhưng không thấy Thọ. Sau một lúc nghe ngóng, Sơn lùi lại và quay trở về nơi Phi và Khải đang đợi.

Vừa trông thấy Sơn, Phi nóng nảy hỏi:

-Nó đâu?

Vẻ mặt thất vọng của Sơn đã trả lời. Phi đứng bật dậy.

-Vậy thì đi thôi.

-Đi đâu bây giờ? - Sơn hỏi, mệt mỏi.

-Vô trong khe Rùa Vàng! - Phi nói giọng dứt khoát.

-Còn thằng Thọ? - Sơn bắn khoăn.

-Rồi tự nó sẽ tìm được đường về thôi - Khải xen vào.

Sơn ngồi lặng đi với vẻ mặt đăm chiêu. Thực tình mà nói, trong cả nhóm, Thọ là người anh quý nhất. Chàng trai ấy vẫn chưa làm mất đi những điều tốt đẹp của mình. Ở Thọ, sự chân thật cùng với cái bản chất yêu lao động của một người nông dân ngoại thành vẫn chưa bị cơn sốt vàng làm hoen ố. Dường như đoán được những ý nghĩ đó của Sơn, Phi nói tiếp bằng giọng đã dịu xuống:

-Mày đừng nghĩ là chiến hữu bỏ nhau trong lúc hoạn nạn. Nhưng tội mình không đủ sức. Đành phải tạm thời chịu lép đã. Có dịp, tao sẽ thanh toán sòng phẳng với mày!

Ba người lặng lẽ lên đường. Họ cúi đầu mãi miết đi hút vào trong màu xanh mênh mông bằng những bước chân rệu rã - bước chân của những kẻ thất trận...

5

Trong khi đó, Thọ vẫn đang nặng nề bám vào từng gốc cây, từng móm đá lần bước. Trên người anh ta chỉ còn chiếc quần dài. Chiếc áo đã phải xé ra để làm một cái băng tạm cho vết thương. Trên khuôn mặt đen sạm bụi đất của anh hằn lên nỗi đau đớn và sự mệt nhọc. Chỉ mới qua vài tiếng đồng hồ mà trông Thọ đã hốc hác như một người đứng tuổi.

Sau nhiều giờ lần mò, trong những cánh rừng, cuối cùng Thọ đã tới được chỗ con đường mòn nhìn xuống bình nguyên bên dưới với những mái lá ẩn trong màu xanh cây trái sum suê của khu kinh tế mới. Chính ở đoạn đường này, nhóm người đi đào vàng đã gặp bọn Phun-rô và bị chúng cướp gạo. Thọ bám vào một gốc cây xăng, đưa đôi mắt mệt mỏi nhìn xuống bình nguyên. Sau đó, anh tiếp tục loạng choạng lần xuống.

Khi đang bám vào một thân cây nhỏ để xuống khe, Thọ bỗng bị tuột tay. Anh nhào xuống, lăn lông lốc như một cái bao tải. Cuối cùng, anh bị một gốc cây lớn chặn lại. Thọ nằm ngất lịm trong tư thế ngửa mặt lên, hai tay

buông thông xuống như người nằm trên võng. Máu từ vết thương trên vai lại ộc ra nhuộm đỏ cả chiếc áo và nhỏ giọt xuống mặt đất bên dưới...

Thọ cứ nằm mềm nhũn như một xác chết trong tư thế đó cho đến khi bình minh lên. Vàng dương hồng hào lại nhô cao trên màu xanh, báo hiệu một ngày mới đến với cao nguyên. Một lát sau, có tiếng loạt xoạt và hai cô gái trẻ đi tới. Cả hai người đều mặc bộ quần áo xanh - loại quần áo của công nhân các lâm, nông trường ở khu vực này. Cô gái đi trước trạc 21, 22 tuổi dáng đậm, khỏe mạnh tên là Thủy. Cô gái đi sau lớn tuổi hơn một chút, dáng dong dỏng cao, nước da trắng tên là Hường. Cả hai người đều mang gùi trên lưng, tay cầm dao đi rừng. Họ là thanh niên trong đội xung kích ở một khu kinh tế mới gần đó.

Men theo lòng khe, Thủy và Hường đi thẳng tới nơi Thọ đang nằm. Vừa đi, Thủy vừa kể một câu chuyện vui làm Hường đôi lúc không nín được cười. Mãi câu chuyện, mãi đến khi chỉ còn cách Thọ khoảng dăm bước chân, Thủy mới giật mình đứng sững lại. Cô hét lên một tiếng và quay người định bỏ chạy. Nhưng Hường bình tĩnh hơn. Cô ngăn Thủy lại và thận trọng tiến đến. Thọ vẫn đang còn mê man. Máu từ vết thương đã đông lại, bết cứng chiếc áo buộc ngang vai. Sau một lúc suy tính, hai cô gái chặt cây và lấy dây rừng, làm một cái cáng. Khi họ nâng Thọ lên cáng, anh rên lên những tiếng đau đớn và tỉnh lại. Nhưng trong màn sương màu đỏ đang che phủ mắt nhìn, Thọ chỉ lờ mờ cảm thấy có những bóng người xung quanh và lại ngất lịm...

Nửa giờ sau, Thọ đã được đặt trong bệnh xá của khu kinh tế mới. Anh được băng bó vết thương và tiêm thuốc hồi sức. Cũng may vết thương không sâu và không nguy hiểm nên cuối cùng Thọ đã hồi tỉnh lại được. Tuy vậy, do bị mất máu nhiều nên chắc chắn anh ta sẽ còn phải nằm lại ở đây một thời gian dài nữa...

6

Vào lúc Hường và Thủy đang khiêng chiếc cáng đưa Thọ về bệnh xá, nhóm Phi, Sơn và Khải cũng đã lần tới được khe Rùa Vàng. So với thung lũng Khi, địa thế nơi đây hiểm trở hơn bởi những triền dốc, những khe sâu và rừng cũng rậm rạp hơn nhiều.

Khe Rùa Vàng - đúng hơn là một thung lũng dài khoảng hai trăm mét với một dòng suối chảy xuyên suốt chiều dài ấy. Từ một triền dốc nhóm ba người lặng lẽ nhìn xuống. Thấp thoáng trong màu xanh là tiếng người nói, tiếng đào đất lao xao. Rừng cây đã che khuất đi cái không khí tắt bật, tràn đầy dự vọng của một điểm đào đãi vàng, nơi mà theo những lời đồn đại thì thậm chí còn khốc liệt hơn nhiều so với thung lũng Khỉ mà họ đã từng qua.

Sau một lúc quan sát, Phi thở dài:

-Nào, xáp vô chứ?

Son lắc đầu:

-Thong thả. Để xem tình hình ra sao...

Vừa quán một điếu thuốc rê trong khi mắt vẫn không ngừng quan sát bên dưới. Phi bình luận:

-Tao cảm thấy ở đây có vẻ dễ chịu hơn...

-Được, để rồi coi! - Son nói lấp lửng. Anh đã ít nhiều có kinh nghiệm để không dễ bị đánh lừa bởi sự bình lặng giả tạo của khu vực này.

Phi quay sang phía Khải:

-Mày nghĩ sao?

Khải cười phô hàm răng vâu như đang định cắn ai đó:

-Ừ, thì cứ liều liều đó rồi tính...

Như được động viên bởi thái độ bất cần đó, Phi quăng mẫu thuốc lá trên tay xuống đất rồi đứng thẳng lên. Hắn nói đồng dục như một người chỉ huy trước lúc vào trận:

-Nào, tiến lên anh em! Xáp vô. Kẻ nào mạnh, kẻ đó sẽ thắng!

Nói theo nhau, bám vào những gốc cây, cả bọn lần xuống khe. Một lúc sau, toàn cảnh khe Rùa Vàng với những lều lán, những hố đào, những con người mải miết đào đãi đã hiện ra với tất cả sự xộn rộn, sự tạm bợ đầy bệnh hoạn.

Vừa hăm hở, vừa e dè thận trọng, cả nhóm lại bắt đầu bước vào một cuộc phiêu lưu mới mà chính họ cũng không thể đoán biết được hậu quả. Như những kẻ liều lĩnh xung quanh, họ lại dấn thân vào một canh bạc mới mà cái đem đặt cược chính là số phận của mỗi người...

(Còn tiếp)

Đức Dũng